Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК · UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237, (201) 434-0807, з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200, з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 3. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 4-го СІЧНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, JANUARY 4, 1980 No. 3. VOL. LXXXVII.

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ

МАЙНО УНС ДОСЯГНУЛО 44 МІЛЬЙОНИ ДОЛЯРІВ

ПІДСУМКИ ПРАЦІ І ДОСЯГНЕНЬ МИНАЮЧОГО РОКУ ТА ПЛЯНИ НА НОВИЙ РІК БУЛИ ПРЕДМЕТОМ НАРАД І РІШЕНЬ КІНЦЕВОРІЧНОГО ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ УНС

Джерзі Ситі. — За одинадцять місяців 1979-го року, себто по кінець листопада, Український Народний Союз мав усіх прибутків на суму 6,105,580.00, а всіх видатків в тому часі було на суму 5,147,448.00, отже майно УНС за тих 11 місяців 1979-го року збільшилося на суму 958,132 доляри і досягло 44 мільйони — інформувала головний касир УНС пані Уляна Дячук у своєму звіті під час кінцеворічного засідання Головного Екзекутивного Комітету, яке відбулося тут у приміщеннях головної канцелярії минулої п'ятниці, 28-го грудня тепер уже минулого 1979-го року. Натомість кількість членів УНС в тому часі, себто за 11 місяців 1979-го року, зменшилася на 1,052 членів і виносила 86,023 — інформували головний секретар Володимир Сохан у своєму звіті про рух членів та головний організатор Василь Оріховський про організаційну активність.

Наради Головного Екзекутивного Комітету, про які мова, відкрив і ними проводив головний предсідник д-р Іван Флис і в них разом з ним взяли участь: заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, заступниця головного предсідника пані Марія Душник, головний секретар Володимир Сохан, головний касир пані Уляна Дячук та головний організатор Василь Оріховський. Приявними на нарадах були ще головний контролер проф. Іван Телюк та редактор-емерит Антін Драган. Головний директор УНС для Канади сен. Павло Юзик виправдав свою відсутність на цих нарадах.

Схваливши виготовлені головним секретарем Володимиром Сохaном протоколи двох попередніх засідань Головного Екзекутивного Комітету, які відбулися 19-го липня і 13-го жовтня 1979, приступлено до звітування, що його традиції

(Закінчення на стор. 8)

СТАН ЗБІРКИ НАЦІОНАЛЬНОГО ДАТКУ НА КІНЕЦЬ ГРУДНЯ 1979 РОКУ

Ню Йорк. — Канцелярія Українського Конгресового Комітету Америки повідомляє складові організації УККА, свої Відділи та членство про стан збірки Національного Датку і членських вкладок від установ і організацій.

Як ми повідомляли Відділи УККА Обіжним листом з дня 19-го грудня, 1979-го року, то ми кінчаємо замкнення наших рахунків в дні 14-го січня 1980 року. Це робимо на бажання наших Відділів, які докінчують збіркову акцію в часі Різдвяних Свят і Нового Року і щойно на початку січня 1980 року вони зможуть розрахуватися із всіх вплат, які вони зібрали.

На 31-го грудня усі вплати до УНФонду в 1979 році дали суму: 105,073.66 дол. Ця сума складається з таких вплат: Індивідуальні — 91,583.66 дол., членські вкладки від організацій — 13,490.00, разом 105,073.66 дол. Додатково вплинули ще спеціяльні датки (записи) на суму — 2,062.20 дол.

У листопаді ми переслали всім Платникам Національного Датку наш осінній заклик, щоби вони вирівняли свою вплату, як це роблять рік-річно. В тій цілі ми вислали також окремий Обіжник до Відділів УККА. Наша акція дала позитивний вислід, в місяці грудні ми зібрали 38,599.56 дол. Для порівняння подаємо, що в минулому, 1978-му році, ми зібрали 23,457.07 дол.

В 1978 році від січня до кінця грудня ми мали всіх вплиьвів 83,581.60 дол. і на ту суму склалися вплати індивідуальні — 73,636.60 дол. і вплати організацій — 9,945.00 дол.

Треба підкреслити, що кругло 2/3 вплат Національного Датку дали збірки, що їх переводили Управи Відділів УККА, а тільки 1/3 надіслали індивідуальні платники, розсіяні по всіх стейтах Америки. Тому з приємністю треба ствердити, що жертвенність української громади є дуже велика. Це є дзеркало нашої свідомости і зрілости. Очевидно тільки прикладна співпраця Управ Відділів УККА з Головною Канцелярією УККА дає запоруку успіху в збірці Національного Датку. Тому всім Управам УККА, референтам та збірщикам УНФонду, які жертвенно трудилися, передусім в останніх 3-ох місяцях над збіркою Національного Датку, належить від Екзекутиви УККА щира подяка.

Канцелярія УККА виготовила повний список Відділів УККА, які на день 31-го грудня переслали розрахування із переведених збірок.

Перше місце, як в попередніх роках, так і в цьому році, займає Філядельфія із вплатою 7,708 дол. За нею йде Ню Йорк з вплатою 7,402. Третє місце має Нюарк із вплатою 5,730, четверте — Південно-Східній Мічіґен з вплатою 3,075 дол., п'яте — займає Клівленд — 2,731 дол., шосте — Гартфорд — 2,610 дол., сьоме — Рочестер — 2,545, восьме — Джерзі Сити — 2,500, дев'яте — Чікаго — 2,402, десяте — Янгставн — 2,280 дол. та одинадцяте місце — Бостон — 2,045 дол. Це були ті Відділи, які вже переслали збірки Національного Датку до канцелярії УККА.

Понад тисячу долярів до двох тисяч долярів переслали такі Відділи УККА: Каліфорнія, Ню Гейвен, Конн., Вилимантик, Конн., стейт Фльорида, Гемонд, Індіяна; Балтимор, Меріленд; Детройт, Мічіґен; Міннеаполіс, Мінн.; Елизабет, Пассейк, Ню Джерзі; Боффало, Гемстед (повіт Нассау), Сиракюзи, Трой, Йонкерс — Ню Йорк; Честер — Пенсильвенія; Милвоки, Вісконзин.

(Закінчення на стор. 7)

(Малюнок Л. Денисенко)

ОЛЬГА ПАВЛЮК

РІЗДВЯНИЙ ПРИВІТ

З різдвяним привітом „Христос народився"
Вітаєм Вас, сестри і брати
В Україні милій, у тайгах Сибіру,
У таборах праці, в каторгах, тюрмі.

Ми серцем, душею і думкою линем
Із співом колядки з далеких сторін,
До Вас непохитних синів України,
Местників за волю, героїв, борців.

Христос народився ген в убогих яслах —
Месія, що ждали на Нього віки:
Гляньте! — над вертепом засвітила ясно
Зоря Вифлеємська... миру й свободи.

Дві тисячі років... це Дитятко Боже
Приходить на землю, як колись — давно.
Істини святої Ірод вбить не зможе,
Бо Вона безсмертна як Божа любов.

О Божа Дитино! Споглянь на Вкраїну.
У путах диявола — Рідний наш Край.
Карається люд наш за правду, за віру,
Зітри наші сльози і волю нам дай!

ЗСА ВІДКЛИКАЛИ АМБАСАДОРА З МОСКВИ; ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР РІШИВ ВІДКЛАСТИ СПРАВУ САЛТ II У ЗВЯЗКУ ІЗ СОВЄТСЬКОЮ ІНВАЗІЄЮ НА АФГАНІСТАН

Вашінгтон / Кабул / Москва. — З уваги на військову інвазію Совєтського Союзу на Афганістан в кінці грудня м.р., — де повалено уряд марксистського президента Гафізуллага Аміна, якого відтак розстріляно, а на його місце встановлено навіть більш просовєтського президента Бабрака Кармаля, — президент Джіммі Картер у серед. 2-го січня, відкликав з Москви американського амбасадора Томаса Джей. Ватсона, мол., „на консультацію". Крім того, речники Білого Дому повідомили, що Президент вирішив звернутися до Сенату, щоб відклав „на неозначений час" справу ратифікації нового договору зі Совєтським Союзом щодо обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II).

Члени американського уряду, тавруючи військове втручання Москви у внутрішні справи Афганістану, рівнож повідомили, що ЗСА та союзники внесуть до Ради Безпеки Об'єднаних Націй клопотання, вимагаючи, щоб Рада засудила Совєтський Союз за агресію.

Речники Білого Дому заявили, що Америка може теж відмовитися продавати Совєтському Союзові зерно та інші продукти, сповільнити культобмін тощо, як рівнож відкликати свою участь в Олімпіяді, яка проходитиме в Москві в 1980-му році, і закликати інші країни зробити це саме. Однак, це все ще тільки можливості, а не вирішені справи, — підкреслюють речники уряду президента Картера.

У четвер, 3-го січня, совєтське пресове аґентство ТАСС, передаючи становище уряду Совєтського Союзу, гостро скритикувало президента Картера, твердячи, що своїм відкликанням амбасадора Ватсона та своїми „войовничими заявами" він очорнює політику СССР відносно Афганістану і загально міжнародну політику Совєтського Союзу.

У самому Афганістані совєтські вояки, яких нараховують біля 50,000, продовжують збройну боротьбу з антимарксистськими і антисовєтськими мусулманськими повстанцями, до яких приєднується все більше членів афганської регулярної армії.

У четвер пресові аґентства повідомили, що совєтський рубель став офіційною валютою Афганістану, замість дотеперішніх афганських грошей.

Держави НАТО застановляються над можливістю бойкоту Олімпіяди в Москві

Брюссель, Бельгія. — Західньонімецький представник на надзвичайному засіданні членських держав Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) Рольф Паульс видвигнув питання можливого бойкоту Олімпійських ігрищ в Москві, реагуючи таким способом на совєтську військову інтервенцію в Афганістані. Паульс заявив, що держави НАТО повинні застановитися чи не слід їм відкликати своєї участи в Олімпіяді, бо, на його думку, західні держави не можуть робити враження ніби нічого не сталося у міжнародній політиці.

Питання Олімпіяди, обмеження культурної виміни між Сходом і Заходом і зменшення торгівлі із Совєтським Союзом були головними предметами нарад представників 15-ох держав НАТО в Брюсселі. Німецьке пресове аґентство „Дойче Прессе Аґентур" інформує, що д-р Рольф Паульс порівняв теперішню міжнародну ситуацію до ситуації в 1936 р. напередодні берлінських Олімпійських ігрищ в нацистській Німеччині. На його думку, якщо б противники Гітлера були збойкотували тоді Олімпіяду, то хто знає, як були б розвинулись події наступних років.

Особистий представник президента Джіммі Карте-

(Закінчення на стор. 7)

Папа закликав до миру, вказував на жахливі наслідки атомової війни

Рим, Італія. — Виступаючи з новорічним привітанням, Папа Іван Павло II закликав народи світу до миру і вказував на жахливі наслідки атомової війни, яка може знищити не тільки мільйони людей, але також принести неокреслені інші шкоди для людства. Тільки 200 з усіх 50,000 існуючих атомових бомб, — заявив Святіший Отець, — вистачало б, щоб знищити більшість великих міст світу.

В окремому зверненні, перед тим заки він поблагословив біля 50,000 вірних, які зібрались на площі Апостольського Палацу, Папа вказував, що міжнародна ситуація застрашливо погіршилася в останніх кількох днях, зокрема на азійському континенті, маючи, мабуть, на увазі ситуацію в Ірані і Афганістані. Папа Іван Павло II пригадав вірним, що 1-го січня народи світу повинні молитися за мир, бо цей день був проголошений „Днем Миру" ще в 1967 р. тодішнім Папою Павлом УІ.

У своїй проповіді Папа велику увагу присвятив небезпеці атомової війни, згадуючи, що він останньо отримав звідомлення деяких вчених, які вказують на евентуальні консеквенції у випадку атомової атаки. Від 50 до 200 мільйонів осіб загинули б від вибухів бомб, радіоактивні промені знищили б харчові продукти і вся атмосфера стала б дуже небезпечною для живих істот. У містах, — продовжував говорити Папа Іван Павло II, — після нуклеарної атаки наступила б страшна паніка, середмістя були б відрізані від периферій і тому не можливо було б подати якунебудь допомогу потребуючим. Наступило б „жахливе страхіття", якого тяжко собі уявити.

Ватиканські речники заявили, що вони не можуть назвати авторів згадуваного Папою звідомлення про наслідки атомнової війни.

Політичні коментатори вказують, що Папа натякав також про непорозуміння які виникли на тлі запляннованого розміщення в Европі американських атомових ракет, метою яких було б скріпити збройні сили НАТО у противагу до вже раніше розміщених совєтських ракет „СС-20" в країнах Східньої Европи.

„Ми думаємо про міста на Заході,а також на Сході" які можуть зазнати великого спустошення, — заявив Папа, закликаючи повторно молитися за мир і спокій у всьому світі.

Українські різдвяні звичаї на крайовому телебаченні

Сиракюзи, Н. Й. — У рамках щоденної телевізійної програми „PM-Magazine", яка передається із цього міста під керівництвом журналістки українського роду Марти Шаран, із телевізійної станції WTVA (русло 5) на 45-ох крайових висильнях, в день українського Різдва, 7-го січня 1980-го року о год. 7-ій вечора буде показ наших різдвяних звичаїв. У хаті п-ва Шаранів будуть показані приготування до Свят-вечора, свят-вечірній стіл із 12-ма традиційними українськими стравами, а гурток пластової молоді проспіває українські колядки.

Звертаємо увагу на цю передачу, бо її зможуть побачити українці на широких просторах ЗСА.

Журнал „Тайм" найменував Хомейні „Людиною 1979-го року"

Ню Йорк. — Відомий, популярний і почитаний журнал „Тайм" найменував Аятоллу Хомейні, мусулманського диктатора Ірану і релігійного фанатика, „Людиною 1979-го Року". Редакція цього журналу пояснила це своє рішення бажанням вибрати людину, яка „спричинилася найбільше до того, щоб змінити новини, на добре чи на зле". Вправді, редакція у статті про Хомейні, поміщеній у числі журналу з датою 7-го січня 1980 р., виясню́є хто такий Хомейні, але все одно цим своїм потягненням журнал викликав багато невдоволення читачів і загальної публічної опінії.

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТВ'ЯЗНІ ДОМАГАЮТЬСЯ ВИХОДУ УКРАЇНИ З СССР І СТВОРЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ; ДАЮТЬ УПОВНОВАЖЕННЯ ДЛЯ СКВУ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). Друкуємо другу частину „Клопотання" 18 українських політичних в'язнів до Об'єднаних Націй, яке поширюється в українському самвидаві:

„Загальне піднесення національної свідомости в кінці 20-их років і зростання незадоволення колоніяльним становищем могло перетворитися в загальний вибух і тоді окупанти засанкціонізували масовий голод і зменшили таким чином націю на одну п'яту частину. В період цього голоду інтелігенція не помирала. Помирали селяни. І тоді, 1934 року, Сталін виголосив формулу: „Українська інтелігенція не заслуговує на довір'я". Ця формула послужила основою для фізичної розправи з інтелігенцією, в результаті якої репресовано близько 600 тисяч осіб. Народ четвертували.

На щастя російська окупація не поширювалася на всю національну територію українців. П'ята (західна) частина нації жила у вільніших умовах. Вона організувала підпільний національно-визвольний рух, що в період другої світової війни діяв проти одного окупанта, а після війни впродовж десятків років — проти нового. Цей рух показав, що в жилах українців тече гаряча кров, а не водиця. Проте змінити нещасну долю своєї нації вже не міг — окупант переміг нас і цього разу.

У час закінчення війни і після неї за кордоном з'явилася велика українська політична еміграція. Вона волала до всього вільного світу про брутальність окупантів і геноцид, та світ не йняв віри — російська демагогія оббрехала славних лицарів, звинувативши їх у співпраці з гітлерівцями. Потягнулися довгі сумні роки. Справа почала поволі мінятися на краще з 60-их років, коли з'явилася нова генерація борців за національну незалежність. Не маючи доступу до жодних засобів інформації через ... окупантської цензури, вона стала шукати способів інформування своїх побратимів за кордоном і з їхньою допомогою всього вільного світу, а через радіопересилання і своїх співвітчизників — про сучасне становище України та її головні проблеми.

Ми не претендуємо на вичерпну характеристику нашої батьківщини, як російської колонії, ми подаємо тільки короткий документ з переліком основних фактів, що загально відомі кожному хто цікавиться історією російської імперії та її взаємин з Україною, які одначе на цей раз ставимо як фундамент формального клопотання перед ООН про допомогу в боротьбі за незалежність через реєстрацію України як колонії в комітеті 24-ох по деколонізації, включення українського питання в порядок денний сесії Генеральної Асамблеї ООН та інші акції, що їх звичайно ООН застосовувала в своїй практиці в аналогічних справах.

Український національний ідеал щодо внутрішнього політичного статусу полягає в глибокій відданості демократичним принципам у всіх сферах життя із забезпеченням реальних можливостей вільної гри різних політичних партій і сил, свободи економічної, професійної, культурної та діяльности в проведенні політики миру, економічної співпраці і зовнішньо-політичних, наукових і літературних та інших обмінів з

(Закінчення на стор. 7)

Французький суд покарав ув'язненням болгарського аґента

Париж, Франція. — Пресове агентство Ройтерса інформує, що французький суд засудив на 3 роки ув'язнення 38-річного болгарина Динія Динієва за шпигунство в користь комуністичного уряду Болгарії і за замах на життя одного болгарського еміґранта при допомозі затрусної „парасолі".

Французька розвідча служба ствердила, що Динієв був старшиною болгарської розвідки, який вдержував зв'язки з французькою контррозвідкою. Свідки прокуратури заявили, що Динієв розпитував свого часу за адресою Владіміра Костова, на якого він опісля виконав замах при допомозі затрусної „парасолі". Костов не помер від отрути тільки тому, що кілька хвилин після замаху він звернувся за лікарською допомогою, маючи сумний досвід з іншими болгарським еміґрантом, а саме журналістом і працівником у британській радіостанції Бі-Бі-Сі, який після уколення подібною „парасолею" помер коротко після цього випадку.

На процесі прокуратор також закинув Динієву, що він слідкував за діяльністю багатьох болгарських еміґрантів, які живуть у Франції.

Звільнили чехо-словацького дисидента

Відень, Австрія. — Пресове агентство Ройтерса, покликаючись на дисидентські джерела інформує, що чехо-словацька влада звільнила Франтішека Грабаля, засудженого в жовтні 1978 р. дисидента, якому прокуратура закидала підривну діяльність, бо він поширював серед населення декларацію дисидентської групи, звану „Хартія 77". За поширення тієї декларації комуністичні суди покарали також багато інших громадян.

Грабаля засуджено на 3 роки в'язниці, але він вийшов на волю по 14-ох місяцях перебування в тюрмі.

Іншій дисидентці чехо-словацька влада обіцяла покарати винних тюремних наглядачів і поліціянтів, які стосували супроти неї терор і шикани. Павля Немцова перебувала в ув'язненні 96 годин під час процесу над її мамою, Даною Немцовою, і п'ятьма іншими дисидентами, який закінчився різними засудами також за, мовляв, „підривну діяльність".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Місія Вальдгайма

Коли писані ці рядки, то генеральний секретар Об'єднаних Націй Курт Вальдгайм знаходився у столиці Ірану, Теграні, полетівши туди на основі рішення Ради Безпеки, яке відклало справу економічних санкцій проти Ірану, що їх вимагають ЗСА, до часу, коли Курт Вальдгайм повернеться з тієї місії. Його завданням було (і є) переконати іранського диктатора Аятоллу Хомейні, що треба обов'язково звільнити американських „закладників", членів персоналу американської амбасади, ув'язнених вже від 4 листопада 1979 р. Вальдгайм має завершити цю свою місію до 7-го січня 1980 р. і це наче ультимативний термін для Хомейні — звільнити „закладників", або наразитися на проголошення Радою Безпеки (і, правдоподібно, Генеральною Асамблеєю) економічних санкцій проти Ірану.

Проте західні дипломати в Теграні зразу дивилися дуже песимістично на успіх місії Вальдгайма. І найповажніші коментатори погоджувалися з тим песимізмом. Джерелами недовір'я, чи вдасться Вальдгаймові переконати Хомейні, що ув'язнення членів персоналу американської амбасади — це недопускальна й незаконна річ, є два аспекти: характер диктатури Хомейні, як і характер кожної диктатури, і реальна вартість Об'єднаних Націй, як інструменту миру, та реальна безвартість економічних „санкцій".

Річ у тому, що ніяка диктатура не визнає законів, які їм невигідні. Кожний диктатор вважає, що це він є джерелом законодавства і тому ставиться до існуючого законодавства у своїй країні чи в міжнародному світі так, як це йому кожночасно вигідно і потрібно. І тому трудно повірити, що можна переконати ісламського фанатика з психікою людини з середньовіччя аргументами сучасного міжнародного права. Хомейні дуже добре знає, що за писаним міжнародним правом, за міжнародними договорами і за міжнародним звичаєвим правом чужинецька амбасада є екстериторіяльною посілістю, якої невільно порушувати. Він напевно добре знає, що коли уряд будь-якої держави дістане докази, або бодай підозріває, що чужинецький дипломат займається будь-якою діяльністю, яка несумісна з завданням дипломата, включно до шпигунства, то такого дипломата проголошується, як „небажану особу" („персона нон ґрата") і вимагається відкликання його, — але невільно його в'язнити та судити. Хомейні довгі роки перебував на еміґрації у Франції і він напевно познайомився з апаратурою сучасної держави, яка належить до міжнародної спільноти, зорганізованої в Об'єднаних Націях. А втім — він нацьковував юрбу до насильного захоплення всієї посілости американської амбасади, скріпив ту юрбу своїми „революційними гвардистами" і в'язнить членів амбасади ЗСА вже два місяці.

Аятолла Хомейні не може мати пошани до авторитету Об'єднаних Націй, бо диктатори рахуються тільки з силою, а Об'єднані Нації не мають екзекутивної сили, тільки моральну, а диктатори згори, „а пріорі", не визнають політичної моралі. І як можна було вірити, що Курт Вальдгайм зможе переконати Аятоллу Хомейні, що треба звільнити „закладників", коли він, Вальдгайм, відлітав з Ню Йорку до Теграну, не діставши запевнення, що взагалі Хомейні прийме його? А сторожі „закладників", „войовничі студенти", як їх називає преса, одверто проголосили через контрольоване урядом радіо в Теграні, що вони з Вальдгаймом взагалі не будуть переговорювати про „закладників". Знову ж іранський міністер закордонних справ Садеґ Ґотбсадех, який студіював право в Америці та який був і далі є керівником нацькувального іранського пропаґандивного апарату, заявив, що він признає за Вальдгаймом тільки „інформаційну" місію, — щоби він „краще познайомився із становищем Ірану"...

Аятолла Хомейні і його слухняні прислужники — бо всі диктатори спираються на безкритичних прислужників — вимагають для Ірану „справедливости", обвинувачуючи Америку у „злочині" підтримування шаха Мохаммеда Різу Паглеві, який теж правив по-диктаторськи, — але вимагаючи для себе справедливости, не признають принципу справедливости для інших; тому й судили та розстріляли коло 600 „ворогів" народу, як це робив і Гітлер і Сталін й Аді Амін. Тому американська преса, радіо й телевізія приготовляють загал американців на невдачу місії Вальдгайма і на дальше перебування „закладників" у фактичному ув'язненні „войовничими студентами".

Панас Феденко

ДУМКИ НА НОВИЙ РІК 1980

(4)

Було б раціонально дати большевикам можливість покинути Україну, бо зі сходу прийшов інший ворог — армія Денікіна. Українське військо, добившися до Чорного моря, могло б дістати зброю, одяг, ліки, чого нам бракувало в той час. Уряд Леніна, загрожений наступом армії Денікіна на Орел та інші області, готовий був на замирення з УНРеспублікою. Однак, склалося інакше.

Безнадійна розпач повела команду УГА до капітуляції перед військом „Юга Россії" ген. Денікіна. Це сталося 6-го листопада 1919 року, коли вже „біла армія" була в розкладі. В Лондоні прем'єр Ллойд Джорд заявив у парляменті, що треба піддержувати ті народи колишньої царської Росії, котрі обороняють свою незалежність. Дійсно, англійський уряд поміг народам Прибалтики (Естонія, Латвія, Литва), і ці країни визнано й дипломатично.

Уряд УНР на чолі з Ісааком Мазепою вирішив продовжити збройну боротьбу за волю. Армія УНР під командою М. Омеляновича Павленка, рушила в похід проти окупантів — „білих" і „червоних" 5-го грудня 1919 р. із околиць Любора на Волині. Плян уряду був раціональний: приєднати до Армії УНР частини УГАрмії, що знаходилися в районі Винниці, Тульчина, Браслава і хотіли збутися „протекції" війська російських білогвардійців, яке тікало на південь до Чорного моря. 24-го грудня 1919 р. у Винниці був підписаний договір про злуку обох армій під командою Омеляновича Павленка. Мені, як представникові уряду УНР судилося написати текст цього договору.

На біду, деякі порадники Команди УГАрмії переконали командирів, що треба визнати большевицьку владу, бо тоді можна буде прогнати польське військо із областей, окупованих поляками. То був шлях до повної руїни цього патріотичного і дисциплінованого війська.

Згадуючи ці події, маю в пам'яті світлий спомин про факти, які показують, що боротьба „свідомих українців" за душу народу не була марна. В той час я зробив копію з листів Денікінського полковника Попова до команди Армії УНР. З доручення „Команди Юга Россіи" ген. Денікіна Попов пропонував команді Армії УНР замирення і союз для боротьби „с нашим общим врагом" — комуністами. Цей лист із Голти був написаний з датою 7-го січня 1920 року.

Другий лист, писаний українською мовою з датою 8-го січня 1920 року, звертався до командира Армії УНР з словами жалю на „хижацькі вчинки людської натури", які довели до агресії Денікіна проти України. Попов зазначав:

„У Вас є те, чого бракує у нас, прихильність людности. У нас є те, чого бракує у Вас — військове знаряддя".

Кожний зрозуміє: прихильність народу до свого війська — це необхідна гарантія успіху. На жаль, ця свідомість прийшла спізнено.

Мавши вигідну міжнародну ситуацію, сусідні держави розділили між собою територію України.

В Другій світовій війні Україна була між безоднями — двома тиранськими імперіями. Збройна відсіч одному гнобителеві давала поміч другому ворогові, і навпаки. Тому „Зажурилась Україна, так її доля"...

ВІД МИНУЛОГО ДО СУЧАСНОСТИ

Не самою збройною силою посіла Москва українську землю, але у великій мірі пропагандою. Хоч цар Олексій почав війну проти Польщі 1654 року неначе тільки за православних українців і білорусинів, що терпіли кривду під польською владою, але ціль московського уряду була, щоб „Малу Росію взяти в руки". Коли дипломати короля і царя дійшли до згоди в переговорах в Андрусові на Білій Русі 30-го січня 1667 року, то православний цар відступив католицькому королеві більшу частину України (все Правобережжя, окрім Києва).

Голова комуністичного уряду Ленін в „Листі до українських робітників і селян" писав 4-го січня 1920 року, що він прихильно ставиться до української самостійности, якої домагалася партія українських комуністів, звана „боротьбистами". Однак одночасно Ленін готував плян, як знищити партію боротьбистів, щоб не було в Україні повстання проти російської окупації. В квітні 1920 року боротьбисти приєдналися до Російської Компартії і зникли з політичного життя.

Уже в лютому 1919 року голова „уряду Совєтської України" Християн Раковський (роду болгарського, громадянин румунський) заявив у Києві, що українська мова потрібна тільки „українській буржуазній інтеліґенції", бо українському народові вигідніша мова російська...

(Продовження буде)

Слава Дрималик-Шевчик

КОЛЯДА

Міхал Морос був дуже неприємною, прямо антипатичною людиною. Сам зовнішній вигляд нічого подібного про нього не говорив. Навпаки, його молоде блідаве обличчя, сірі очі, тонко закреслені кутики м'яких уст і довге, як на тодішню моду, русяве волосся радше нагадували ніжного поета чи музику. В жадному випадку ніяк не можна було добачити в ньому звичайного поштового урядовця в провінційному містечку, де я його вперше зустріла.

Але вже скоро виявилося, що ці самі мрійливі очі звужувалися явним презирством, тонкі уста саркастично тяли зовсім звичайними словами, а неприязний холод постійно морозив кожну нашу зустріч.

Правда, „пан Міхал" (як його усі кликали) був чужинець, але чужими були і другі урядовці пошти, де довелося нам працювати в телефонній централі в часі Другої світової війни. Лисавий начальник Фібіх із далекої Саксонії, супоносий берлінець Веґенер, панна Галіна (у якої постійно мінялися почування і судження), касир Зиґмунт, що дуже кохав свою молоду дружину і, мабуть, тому часто глядів на годинник, старий листоноша Антоні, який чалапаючи болотяними вуличками міста, розносив долю-недолю по людських хатах.

Усі вони нам далекі, одначе сприймали нашу присутність коли уже не приязно, то бодай байдуже. В одного Міхала оця „чужість" відокремлювала нас дошкульною ворожістю і поволі зростала в обопільний антогонізм. „Свої" були лиш три самітні душі: Галя, Оля і я, дочисляючи ще групу друзів із недалекої Сталевої Волі, так само як нас, воєнний поїзд викинув химерно на чужих зупинках, щоб опісля знову повезти в далекі, невертаючі мандрівки.

Наближалося Різдво 1941 року. Розвадів загорнувся м'якою сніговою шубою проти льодових вітрів прибережного Сяну. Не цього „срібнолентого", який ясним відблиском пропливав перемиські поля, але далеко-північнішого, що міняв свій кольор так, як мінялася земля, кудою призначено було йому плисти. Усі готовилися до свят: вони до своїх, а ми — до наших!

Старі вулички міста просто молодніли, під пухлим сріблом крили сірі зморшки, вікна всміхалися кристальним відблеском морозного сонця, стрункого дерева бігли з вітром широкими дорогами і струшували свіжий запах засніженого лісу. Святковий настрій дивно міняв усіх людей, у кожного находив глибоко приховану буднями щілину (чи Ахіллеву п'яту), і добував усе закопане добро, часом давно вже людиною призабуте.

І так рябувате і трубоносе лице Фібіха роз'яснювалося усмішкою і він гугняво наспівував: „Ін дер Гаймат, ін дер Гаймат...", більш практичний Ванагер слав пачки у рідний Берлін та частіше розглядав знімки ясноволосих дітей. Панна Галіна замріяно оглядала новий перстенець і приязно впевняла: „Пшеницю і мак напевно вам придбаю, числіть на мене як „на Завішу"! Навіть змучені очі старого листоноші доброзичливо обіцяли: „Ялинка буде напевно! Зелена, свіжа, просто з лісу, і трохи кепкуючи, підморгував: „Правда... воно дещо пізнувато як на свята, але... коли вже у вас такий порядок, тож що за Різдво без ялинки?".

Один лише Міхал ніяк не мінявся. Навпаки, коли це було взагалі можливе, ставав ще більше злобним і прикрим. Його слова їжилися гострими колючками і вбивали кожне речення дошкульно і боляче, зустрічі ставили ворожу перепону і викривлювали навіть прості, людські справи, тому ми оминали його як могли, щоб не псувати радісного передсвяткового настрою.

Була ще одна важлива, чи не найважливіша справа, але вона напричуд успішно сама наладналася. Коляда! — Хто зможе уявити собі Різдво, де б воно не було, в якій би країні — своїй, чи чужій, — без нашої коляди? Тут друг Коваленко із Сталевої Волі перебрав повну відповідальність, а що він був майстер і слова, і пера, і пісні, то не було жадного сумніву, що ліричний тенор чорнявого Славка, м'який баритон „Папи" Ростика, чистий тембр Дмитра і Левка, а головно його власний вирівняють усі голосові недоліки других хлопців (які, зрештою, трапляються і в найкращих людей), і коляда попливе чужими лісами така незмінно велична, яка буває лиш у Свят-Вечір, коли сповняє миром і тишиною серця усіх людей доброї волі.

Вишиваний рушник Олі гостинно простягав білі рамена назустріч гостям, біля нього романтично-молодий Шевченко і серйозний Франко приязно гляділи на вислід бурхливих, цілоденних готувань. Свіжа ялинка цвіла сріблом-золотом, присланим „з хати", рожевий ангел дружньо торкався крилом кострубатого чорнорогого, а свічки горіли і скапували теплим, пахучим воском на зелені шпилькові віти. Лиш вітер мов збожеволів! Бив у шиби пригорщами снігу, дзвонив старими бляшаними ринвами, настирливо просився і стукав у важкі поштові двері і... сипав! Сипав безустанно, кружляв

(Закінчення на стор. 4)

о. Семен Гаюк

ЧЕТВЕРТИЙ МУДРЕЦЬ АРТАБАН

(Вільний переказ давньої легенди)

За панування царя Ірода до невеличкого міста Вифлеєму, де в убогому вертепі народився Син Божий — Христос, прийшло трьох мудреців зі Сходу поклонитися Йому та принести дари.

Мельхіор, Гаспар та Валтазар — так звалися мудреці — були щасливі, що побачили в яслах Боже Дитя, сповнену материнською любов'ю Пречисту Діву Марію і св. Праведного Йосифа Обручника в оточенні пастухів і безсловесних тварин.

Про всі ці постаті та народження Сина Божого докладно оповідається у св. Євангелії, але давні перекази згадують ще про одного мудреця на ім'я Артабан, що разом з іншими хотів поклонитися Новонародженому Христові. Глибоко перейнявшись цим святим бажанням, він, не гаючи часу, продав свої палати і маєтки та купив три дорогоцінні камені, з наміром принести їх Новонародженій Божій Дитині. Всі ці справи забрали в нього багато часу, але він поспішав, щоб приєднатися до невеличкого гурту інших мудреців. В нього залишилося зовсім обмаль часу, коли він вирушив у далеку путь.

Та ось, переїжджаючи густим лісом, він побачив тяжко хвору на пропасницю людину. Що ж тут було робити? Яке прийняти рішення?

Залишитися з хворим, це означало затриматися та спізнитися до своїх друзів, щоб з ними далі подорожувати. Залишити ж хвору людину саму в лісі, яка вже до того втратила свідомість, — совість не дозволяла. Врешті, після деяких вагань, Артабан залишився з хворим, бо в його серці перемогло милосердя...

Тож, щоб немов виправдати себе перед Новонародженим, Артабан звернувся до Нього у своїй душі з благальною молитвою: „Я хотів послужити Тобі, а чи ж можна служити Тобі серцем, в якому немає милосердя!"

Артабан негайно продає один дорогоцінний камінь, залишає частину грошей в добрих людей на втримання і лікування хворого, а сам якомога поспішає навздогін за друзями до Вифлеєму.

Та ба! Він спізнився. Святої Родини не було вже у Вифлеємі, бо Йосиф — душа праведна, попереджений Ангелом Божим про злі наміри Ірода, вивів Пречисту Діву Марію з Дитятком Ісусом до далекого Єгипту.

Та незабаром тихий Вифлеєм наповнився плачем і риданням, бо жорстокі Іродові вояки почали вбивати всіх немовлят мужеської статі.

Господиня дому, в якому запинився Артабан, була матір'ю дитини; вона почала благати Артабана врятувати її дитину. Коли вояки увірвались в дім, Артабан, з правдивого почуття милосердя, дістав другий дорогоцінний камень і віддав його військовому старшині.

Залишився в Артабана ще один дорогоцінний камінь і певна сума грошей від продажу першого каменя. З цим своїм переполовиненим скарбом почав Артабан ходити по світі, з надією таки знайти цього Царя Правди. Багато країн він відвідав, в багатьох місцях побував. Немало надивився він на страждання, горе та кривду людську. І всім, як міг, він допомагав. У цих пошукуваннях Царя Правди проминуло майже тридцять три роки.

Несподівано дійшла до нього вістка, що в Юдеї об'явився дивний Учитель, сповнений великого милосердя до людей. Радісно почало битися серце доброго Артабана, а якийсь таємничий голос підповідав йому, що цей Милосердний Учитель і є, власне, Той, Кого він так наполегливо шукав.

— „Піду поклонюся Йому і принесу в дар мій останній камінь". Перемагаючи старечі недомагання, Артабан ледве дійшов до Єрусалиму. А Ісус Христос вже був розп'ятий на Голгофі.

— „І знову спізнився я", — сказав до себе з докором і в непотішному горі заплакав. Коли ж він заспокоївся та прийшов до себе, то негайно почав бігти на Голгофу. Та тут несподівано перегородили йому дорогу римські вояки, які під охороною вели молоденьку дівчину невимовної краси. Ця дівчина, побачивши біля себе Артабана, кинулася йому до ніг та, обхопивши його коліна, почала зі сльозами благати:

„Сам Бог послав тебе! По твоїй одежі бачу, що ти з моєї країни, а я тут, в цьому чужому місті, залишилася сама і тепер за борги померлого мого батька продають мене на ганьбу. Крім тебе я не маю захисника. Благаю тебе, рятуй мене!"

Защеміло в серці Артабана: „Бачу, що не потрібним Тобі, Господи, мій дар, коли Ти цю нещасну дівчину з моєї країни поставив на моїй дорозі. Тож нехай буде воля Твоя!"

І без вагання віддав Артабан останній дорогоцінний камінь. У цей час сонце померкло, земля затряслася, скелі потріскалися, доми захиталися, а з одного дому зірвався важкий камінь і влучив в Артабана.

(Закінчення на стор. 3)

Іванна Савицька

БОСОНІЖ ПО ЛЕМКІВСЬКИХ СТЕЖКАХ...

(ЛЕМКІВЩИНА ВЧОРА Й СЬОГОДНІ)

[5]

Ту, понад тридцять років тому, лемківскі фраїри засвідчили, же лемкі тіж мают право жити на волі. А тепер тихіцько ту, як у гробі. Тівко лемківска земля, мокра від крови, і старі дерева каво церкви і тот потік, і гора Ворочень такі, як биви давно, тівко сумни, запвакани...

Мамо, Землице рідна! Днесь Ти, Мамичко, не самотна. Ішлам до Тебе през море і през гори. Пришламся посмотріти на тоти Марисі і Настуньки, шосмо колиси разом босими ногами по стежках лемківских ходили. Пришлам, мамо, по мятку, по руту і по зелений барвінок, а найшлам лем тоті горби, што в них спочивають і ґазди і ґаздині. Добрі, што нич не чуют, і нич не видят у гробах.

Мамо, Землице лемківска! Не можу вельо босими ногами по терню твоїм ходити, бо ми ся серце розриват. Піду над потік, вмочу сходжені ноги в студену воду, нех мя та вода оздоровит. А потім піду під церкву, одвірок дзюравий поцюлюю, і поклонюся Тобі, Мамо, аж три рази доли, і з болем тяжким на серци — в світ за очи поїзду..."

КАРТИНА ДРУГА

Церква в Коровиці, біля Любачева, стоїть у селі, мов той привид, мов чорний страшний кістяк, з повибиваними очицями-шибами, з дірявими копулами, із зігненим на копулі хрестом. Церква — колись стилева, повна побожного люду, сьогодні стоїть призабута в тіні старезних лип. Якась мала пташина, сховавшись від злих очей, виспівує потайки Богу свою пісню, прославляє Творця.

Соняшні зайчики сплигують з легкістю по ґонтах, заглядають у нутро крізь шпарини, заглядаю теж і я, тримаючи серце в долонях. Тут, в цій церковці, часточка моєї душі, душі підлітка.

І знову липи, і знову свідки давніх, віджилих днів... І гейби чую в липах високо захований тихенький пошум — Христос Воскрес із мертвих, і Бог Предвічний і За всіх молишася — Благая... А на дверях до церкви — святині богохульний, зухвалий напис — „Склад штучних навозуф".

Так збещещено, осквернено церкву, в якій мій батько довгі роки був священиком.

Я йду доріжкою, що бігла колись до плебанії, та там уже не плебанія, а звичайний пустир. Шукаю когось із сусідів і чудом стрічаю бабусю, що залишилася тут з часів сороксьомих років.

— Всіх, — вона каже, — забрали, всіх повезли, село спалили, лиш церква одна зістала, онде яка сирота. А той, що стріляв до хреста, впав під тракторні колеса. А жінка, що крала „обруси" церковні, гарні „обруси", згоріла разом із хатою, з „обрусами", разом згоріла, бо так Бог скарав... Чуєте, пані, гудіння, то не громи, то маневри ось там, за границею,. що недалеко біжить.

І справді, постріли чути, бо ворог під боком не спить...

Як правило, в тих місцевостях, де є латинські костели, церкви розібрано або замінено на „склади штучних навозів". По тих селах, де не було костелів (в колишніх наших чисто українських селах), з церков поробили костюлки, повикидали ікони, розібрали іконостаси, і в цей прежорстокий спосіб поляки розв'язали проблему незносимої їм греко-католицької церкви на Лемківщині. Розв'язали, річ ясна, тимчасово.

Та природу, Богом сотворену красу, не в силі ніхто осквернити. Уздовж автострад — тополі, тополі й тополі, то знов ясени-сини, оспівані в відомій пісні, білі, трепітливі берізки стоять собі купочками, стоять і мріють...

Жовті килими лубіну, головчаста капуста, гнеться зелена квасолька, червоніють на деревах яблучка, гнуться груші. Все те таке знайоме, таке до болю близьке нашій душі.

А далі: копиці вівса, високі, ставні й тоненькі, широкі копи пшениці в очіпках із сніпочків, мов під неділю чи свято, колишні лемківські ґаздині. І одно, одиноке гніздо бузьків на старій груші, в селі Сосниця.

Я їхала повз Пеґери (паньствове ґосподарства рольне"), що працюють на взір колгоспів. В одному Пеґері, зараз таки за Перемишлем, працювало дві сотні в'язнів під контролею в'язничної служби. Картина незвичайно гнітюча.

З Перемишля до Коровиці, тамтуди й назад, я їхала різними дорогами, щоб більше бачити міст і сіл, і бачити більше церков.

В місті Любачеві, недалеко Коровиці, стоять побіч себе дві муровані святині, колишня церква й костел. Церковні мури сильно пошкоджені кулями якогось малого калібру, дірка при дірці від копули до землі. Мабуть для пустої забави хтось стріляв, і ніхто не квапився дотепер направити пошкоджені мури.

Церковні двері відкриті, можна ввійти. Іконостасу немає, його давно розібрали, видно лиш дикт, простий звачайний дикт, що стоїть за престолом-столом, зверненим до людей. Тут відправляє „мщу" польський священик.

Дешеві стрічки ясно-голубої барви й штучні, яскраві квіти декорують немальований дикт. Все те говорить ясно про смак і вимоги нових тепер господарів...

У церкві не видно фресок, зовсім немає ікон, на їхньому місці широко розвели крила червоно-білі орли...

В Олешицях Нових церква стоїть, мов мертвяк, бані поржавіли, почорніли.

Село Лукавиця — тут церква зовсім опущена, знищена й занедбана. На дверях картка — „склад штучних навозуф".

Село Великі Очі: церква стоїть німа, опустіла, постаріла.

В Кобильниці немає костела, з церковці зробили костюлок і всі відправи по-латині.

Село Журавиця: церкву давно розібрали. На поцерковній площі тепер спортивний майдан, копаний м'яч і відбиванка...

Сосниця — страшенно болотисте село. В церкві іконостасу немає, він розібраний, всі ікони пропали. Польський священик править, річ ясна, по-латині.

Радимно: церква безслідно розібрана. Наші церковні дзвони перетопили, відділляли нові й повісили в своїм костюлку.

Село Тучани: з церкви зробили костюлек, і правлять тепер по-латині.

Прекрасна, велика мурована церква в **Ярославі** в страшному, конаючому виді, присуджена на повільну смерть. Двері забиті старими драними дошками, довкілля запущене, дике.

Село Тухля: церква стоїть опустіла, відправ немає.

Мякиш Старий: церква в жалюгідному виді, присуджена на поталу.

Лази: церкву давно розібрали, гола видніє земля.

Бірча: церква тут давно розібрана.

В Криниці-селі стоїть наша гарна церква, добре вдержана з уваги на численних туристів, замінена, річ ясна, на костюлок.

І ось, недалеко від Криниці, в селі **Щавник**, церква у винятково доброму вигляді, кажуть, що призначена для сяніцького музею під голим небом. Назва села Щавник походить від джерела мінеральної води кислуватого смаку, яка б'є сильною струєю і має лікувальну силу.

До 1945 року село було чисто лемківське, подібно, як Злоцьке й Тилич, де мій дідо був парохом.

У роки масового виселювання (47-мі роки) поселилися тут поляки.

Прецінною пам'яткою села Щавник є церква, чудом немов оціліла, — це мистецький твір лемківських, сільських умільців. Ціла церква оббита ґонтами з модрини. Колись тут стояла оздобна, стилева огорожа, яка у війну завалилася, її заступили звичайною сільською плетінкою.

В середині церкви зберігся, мов реліквія, прегарний іконостас з XУIII століття. В бічних вівтарях — цінні ікони, розписані невідомими мистцями. При самому вході до церкви зберігається напис українською мовою: „Цей храм відновлено в 1937 році за о. Василія Детко, фірмою Ризниця в Самборі".

(Закінчення на стор. 7)

Листопадові роковини в Балтіморі

Українська громада в Балтіморі урочисто відзначила 61-ші роковини проголошення Західньо-Української Народної Республіки Листопадовим Святом, що відбулося заходами місцевого Відділу УККА, в неділю, 25-го листопада м.р. у залі Дому Української Молоді.

Після відспівання українського національного гимну, свято відкрив коротким вступним словом інж. Богдан Саламаха, голова Відділу УККА.

Змістовну і добре опрацьовану святочну доповідь виголосив д-р Ярослав Шав'як. Користуючись багатством історично-документальних матеріялів, прелегент накреслив історію підготови та перебіг Листопадового Зриву. Аналізуючи ці історичні події, які мали велике значення для українського народу, доповідач підкреслив, що Листопадовий Зрив був успішний завдяки тому, що був добре підготований і добре зорганізований і то в найбільшій таємниці, та справно був переведений.

У мистецькій частині виступили юні декляматори: пластун Петро Хархаліс деклямував „Любіть Україну" Володимира Сосюри, а юний сумівець Йосиф Гуцуляк — поему „Наш Львів". Ансамбль Бандуристів під керівництвом Мирослава Гнатишина виконав такі пісні: „В'язанка стрілецьких пісень", „Україна" (муз. Г. Китастого на слова І. Багряного — ар. М. Гнатишина), „Вже досить мук" (ар. М. Гнатишина) і „Встає хмара з-за лиману" (ар. М. Гнатишина). Слід згадати, що Ансамбль Бандуристів — це родинний ансамбль. Його члени, юні бандуристи — це діти керівника Мирослава Гнатишина: Роман, Ірма, Міра, Зенон і Тарас. На закінчення присутні відспівали „Ой, у лузі червона калина".

Після програми відбулася товариська зустріч з виконавцями, за кавою і солодким, яку приготовили пані з ОЖОЧСУ.

К.Б.

ЧЕТВЕРТИЙ МУДРЕЦЬ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

В останні хвилини його земного життя в дивному видінні з'явився йому Той, Кого він так довго і наполегливо шукав. Це був Цар Правди, який поклав на Артабана Свою правицю і сказав: „Істинно, істинно кажу Тобі, що Ти зробив одному з менших братів, то Мені це Ти зробив"... „Ще нині Ти будеш зі Мною в раю". І відійшов Артабан з цього світу в спокої та в радості, бо знайшов він Спасителя і зрозумів, що Господь прийняв його дари.

У Нюарку-Ірвінгтоні відзначать Січневі Роковини

Нюарк-Ірвінгтон (Відділ УККА). — На своєму засіданні, що відбулося 16-го листопада м. р., Відділ УККА Нюарк-Ірвінгтон вирішив якнайбільш урочисто видзначити 62-гу річницю проголошення Української Самостійної Держави та 61-шу річницю злуки Українських Земель в одну Самостійну, Соборну Українську Державу,та повідомити про те українське громадянство цього міста та околиць.

Академія відбудеться в неділю, 20-го січня 1980 року, о год. 4-ій по полудні, в Ірвінгтоні, Н. Дж., в залі Українського Народного Дому при 140 Проспект евеню. У цей же день по всіх церквах будуть відслужені Молебні в намірені українського народу в Україні і в еміграції. Тому Відділ УККА вже заздалегідь просить всі організації і товариства цих міст і околиць у цьому часі втриматись від будь-яких імпрез щоб громадянство могло взяти якнайчисленнішу участь у відзначенні цього національного свята.

Рівночасно Відділ УККА пригадує усім, хто ще досі не виконав свого зобов'язання і не сплатив свого датку на Український Народний Фонд — УККА, якнайскорше полагодити свою повинність.

КОЛЯДА

(Закінчення зі ст. 2-ої)

метелицею, змітав щоразу вищі лапаті гори на засніжене містечко.

„Ще треба збігти вниз і принести святкову пошту!" — нагадала впору. Швидко збігла сходами вниз у синьо-фіолетній темряві,(це ж воєнне затемнення) вбігаю нетерпляче і просто на „пана Міхала"! — Але ж це Різдво, тож треба забути свої неприязні думки", — нагадую, і усміхаючись простягаю руку по листи. Зустрічаю погляд холодних очей і слова, що б'ють гостро і по руці і по серці. „Ви, русіні, дивний нарід, навіть Різдва не святкуєте як другі люди! Усе на свій окремий лад — мов би хотіли світові ввесь час щось доказати!" Забуваю за добрі постанови і не думаючи довго відрізую: „Поперше, ми не русіні, а українці і ви це добре знаєте; подруге... — Різдво, свято людей доброї волі, а вам і так неважно, бо її у вас ніколи немає!" Дрижачими руками хапаю пошту і швидко біжу сходами вгору, щоб бути дальше від холоду сірих очей. Гіркий полин підкочується і застрягає в горлі, печуть від холоду очі. Відкриваю двері до нашої кімнати... „З нами Бог, разумійте язици і покланяйтеся..." — теплою хвилею пливе назустріч, поволі розпливається гірка загорода, в очах стає ясно, щось спонтанно живе проривається назустріч коляді і включає мене у всеобіймаючу святкову радість.

Час зупинився і сплітався ясним ланцюгом кругом нашої ялинки. Майнула неясна думка: „Треба поглянути до телефонної централі" — добряга Фібіх погодився посидіти під час Свят-Вечері: „Може задрімав, пригадуючи свій далекий саксонський край?" В темноті відкриваю двері до сіней, і... прямо не можу ворухнутися. У холодній темряві, біля самих дверей стоїть хтось мовчазний і знайомий. Перелякані думки женуть одна одну: „Хто це? Пошта вже зачинена, як він сюди попав... може підслухує?" Стараюся приступити ближче і в цій хвилині незнайомий повертається до світла. Не вірю своїм очам, бо в нічній синяві стоїть передо мною „пан Міхал"! Він, але інший ніж звичайно, лице дивно ніжне, очі під затінкою капелюха такі теплі, уста по-дитячому несміливо усміхаються. Не можу промовити слова, а Міхал ніякого пробує вибачитися: „Я вас налякав, вибачте... але ви гарно співаєте"! Тут зупиняється і ще тихіше доказує: „А я вже так давно не чув нашої коляди...". Під якимось внутрішнім поштовхом врешті віднахожу мову і поквапливо запрошую: „Заходьте, там тепло, послухайте досхочу...". Але Міхал очевидно бентежиться: „Ні, ні! — я лиш на хвилину, щоб послухати... Я і так запізнився... в хаті дружина і доня чекають, вибачте...". Скоро повертається темними, крутими сходами вниз. На закруті ще на мент задержується і ледве чутно кидає: „Христос Раждаться!"

Глухо „затріснулися" тяжкі поштові двері. Біжу скоро сходами вниз, але сіни були вже порожні і темні. Насилу відкрила двері, а вітер вдирався в середину, сліпив очі, свистів і кружляв завірюхою. У притемненому світлі вуличної лямпи висока, худощава постать з трудом брила сніжними горами, вітер роздував темну загортку і здавалося, що змете її своєю стихійною силою. Вкінці кругле світло ліхтарні замкнулося білим колесом і самітня тінь щезла у темних зимових провулках.

А сніг далі сипав... переплітався з вітром вгору і вниз, струшував мерехтливі кружева, гойдався на світляних лучах і густими, білими пригорщами засипав сліди Михайла Мороза.

Журнал „Тайм"...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

Щоденник „Ню Йорк Таймс" пригадує у виданні газети з 31-го грудня 1979-го року, що двох кореспондентів журналу „Тайм" Л. Бруса ван Вурста і Роланда Фламіні „видворено" з Ірану згідно із зарядженням тимчасового уряду, підпорядкованого безпосередньо мусулманському диктаторові Аятоллі Хомейні, а Аболгассем Садег, генеральний директор, який відповідає за закордонну пресу і видання акредитацій кореспондентам, заявив свого часу, що журнал „Тайм" нічого важливого не зробив, але натомість це більше ворожо наставляв американців до Ірану.

Два дні перед його усуненням з Ірану кореспондент „Тайму" ван Вурст виявив під час інтерв'ю з Аятоллою Хомейні, що його обрано „Людиною Року", але це повідомлення не викликало у мусулманського лідера жадного враження.

Д-р А. Фіголь відвідав Централю КУК

Вінніпег, Манітоба (Централя КУК). — Дня 7-го грудня 1979 року представники Екзекутиви Централі КУК відбули тут зустріч з д-ром А. Фіголем, який поінформував про підготову видання останніх двох томів Енциклопедії Українознавства під редакцією професора В. Кубійовича в Сарселі і про заплановане англомовне видання гаслової енциклопедії в Канаді у співпраці з Канадським Інститутом Українських Студій в Едмонтоні. Для фінансового забезпечення цього всеукраїнського проєкту, проф. Кубійович і д-р Фіголь відвідають Канаду, ЗСА й Австралію та інші країни на весну 1980 року.

Пластова станиця Ню Йорку відзначила Св. Андрея і Св. Миколая

Ню Йорк, Н. Й. (М.). — 14-го грудня у 8-ій год. вечора, в Пластовій Домівці при Другій евеню юнацтво започаткувало святкування наших зимових звичаїв.

Вечором проводила ст. пл. Оля Стасюк, яка пояснила коротко всім присутнім про походження Андріівських звичаїв — Свята Калети.

Програма була весела і різноманітна. Головною точкою було вивішення на червоній стяжці солодкого коржика — Калети, а відтак пластуни підходили і його відкушували. Під час вечора не бракувало ані ворожіння долі ані всякого роду гор і забав.

Учасників гостили перекускою.

15-го грудня ц. р., в 2-ій год. по полудні Пластову Станицю в Ню Йорку відвідав Св. Миколай Чудотворний. Сценкою українська книжка новацтво заохочувало своїх товаришів до читання української книжки і вивчення рідної мови. Св. Миколай згадував, що відвідував українських дітей на рідних землях. Там діти є примушені говорити російською мовою. А ми тут добровільно занедбуємо своє рідне. Опісля Св. Миколай обдарував наших наймолодших подарунками.

16-го грудня, у ранніх годинах у згаданім уже приміщенні відбувся різдвяний ярмарок зорганізований пластунками. Батьки, пластуни і громадянство закуповували оригінальні прикраси на ялинку, подарунки, печиво тощо.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і НОВИМ РОКОМ!

вітає

УКРАЇНСЬКІ КАТАКОМБНІ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ, НЕЗЛАМНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД, БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА, БЛАЖЕННІШОГО МИТРОПОЛИТА МСТИСЛАВА, ІЄРАРХІЮ, СВЯЩЕНСТВО, МОНАШІ ЧИНИ Й ВІРНИХ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ, ПАСТОРАТ І ВІРНИХ УКРАЇНСЬКИХ БАПТИСТСЬКИХ І ЄВАНГЕЛИЦЬКИХ ЦЕРКОВ, ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ У МОСКОВСЬКИХ ТЮРМАХ І НА ЗАСЛАННІ І ЗВІЛЬНЕНИХ ВЖЕ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ, БОРЦІВ ЗА ВОЛЮ І ДЕРЖАВНУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ, ПРОВОДИ І ЧЛЕНСТВО УКРАЇНСЬКИХ ЦЕНТРАЛЬНИХ ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ, СЕКРЕТАРІЯТ СКВУ, УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ І ЙОГО ВІДДІЛИ В ЗСА, КРАЙОВУ ГОСПОДАРСЬКУ РАДУ, ПРОВОДИ Й ЧЛЕНСТВО УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ І ПОЛІТИЧНО-ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, УПРАВИ Й ЧЛЕНСТВО НАУКОВИХ, ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИХ, ШКІЛЬНИХ, МОЛОДІЖНИХ, ЖІНОЧИХ, ПРОФЕСІЙНИХ, ОБЕЗПЕЧЕНЕВИХ І ЕКОНОМІЧНО-ФІНАНСОВИХ УСТАНОВ, ОБ'ЄДНАНЬ, СОЮЗІВ, ТОВАРИСТВ І ОРГАНІЗАЦІЙ, ТА ВСЕ СВОЄ ЧЛЕНСТВО З РОДИНАМИ

з найщирішими побажаннями
ЩАСЛИВИХ і РАДІСНИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
та
найкращих успіхів у праці для добра нашої Церкви й Народу
в НОВОМУ 1980 РОЦІ!

„ЛІҐА УКРАЇНСЬКИХ ЩАДНИЦЬ в ЗСА"

„УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ"
у Філядельфії

Українська Щаднично-Позичкова Спілка
„ТРИЗУБ"
у Філядельфії

Українська Щаднично-Позичкова Спілка

Українська Щаднично-Позичкова Спілка
„ТРИЗУБ"
і ФІЛІЯ у Нюарку, Н. Дж.

Українська Щаднично-Позичкова Спілка
„ПЕВНІСТЬ"
у Чікаго
і ФІЛІЯ у Ролінґ Мідовс б. Палатайну, Ілл.

Христос Родився! *Славіте Його!*

СТАН ЗБІРКИ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

Інші Відділи, які тут не подані, вклали менші вплати як тисячу долярів. Усі вони ввійдуть у повний список Відділів УККА, який буде зроблений на час остаточного замкнення усіх підрахунків на 18-го січня 1980 року.

На тому місці мусимо підкреслити активність деяких наших громад, які вже перевищили свої вплати в порівнянні з фінальним закінченням збірки в 1978 році.

До тих громад належать:

	1979	1978
Колорадо — Денвер	$ 652.00	$ 100.00
Ню Бритен, Конн.	433.00	—
Колчестер, Конн.	795.00	733.00
Детройт, Метроп.	1,606.00	1,440.00
Флінт, Міч.	100.00	—
Перт Амбой, Н.Дж.	142.00	—
Кентон, Огайо	680.00	645.00
Янгставн, Огайо	2,280.00	1,995.00
Аллентавн, Па.	595.00	540.00
Аликвипа, Па.	220.00	—
Редінг, Па.	685.00	600.00
Вісконсин Деллс	590.00	415.00

На цьому місці мусимо висловити признання і подяку всім тим нашим громадянам, які жертвували більші суми на УНФонд. Для прикладу подаємо список тих осіб, які вплатили такі суми:

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА УНФОНД, ЯКІ СКЛАЛИ ПОЖЕРТВИ В СУМІ 100 ДОЛ. ТА БІЛЬШЕ

500 дол. — О. Кузьмин — Н. Й., д-р Р. Курилас — Репід Сити, Південна Дакота

200 дол. — С. Боднарчук — Н. Й., Й. Жук — Воррен Міч. Б. Яримович — Чікаго, Ілл., М. Лозинський — Сан. Сиі Аріз., В. Лисенко — Лос Аламос, Н. Мехіко.

150 дол. — К. Крупський — Денвер, Кол., Е. Катеринюк — Луївілл, Кентакі,

125 дол. — В. Комар — Лонг Айленд Сиі, Н. Й., В. Кохановський — Бока Ратон, Фл., В. Дичі — Чікаго, Ілл.

100 дол. — Б. Дусанівський — Боффало, Н. Й., В. Пізнюк — Нортпорт, Н. Й., Р. Іваницький — Ню Йорк, Н. Й., д-р Б. Цимбала-Гендерсон, Ке. М. Чучман — Амстердам, Н. Й., П. Паньків — Парк Рідж, Ілл., д-р Я. Савка — Стерлінг Гайтс, Міч., В. Стойко — Толука Лейк, Кал., В. Демянюк — Севен Гіллс, Огайо, д-р Ю. Політило — Бронкс Н. Й., Д. Григорчук — Чікаго, Ілл., В. Рак — Квінс, Н. Й., Р. Височанський — Колтс Бенк, Н. Дж., А. Набережний — МкКіз Рокс, Па., д-р П. Козіцький — Бетлегем, Па., О. Порайко — Лос Анджелес, Кал., д-р Ю. і Н. Сороковські — Сан Франсіско, Кал., С. Кравець — Чікаго, Ілл., о. шамб. Р. Москаль — Філядельфія, Па., О. Лупань — Філядельфія, Па., д-р А. Лозинський — Ню Йорк, Н. Й., А. і В. Шумейко — Ню Йорк, Н. Й., д-р П. Гой — Ню Йорк, Б. Хонюк — Ню Йорк, Н. Й., Б. Біраковський — Ню Йорк, Н. Й. д-р С. Войтович — Плейно, Ілл.

Подаємо цей виказ, як подяку і признання всім жертводавцям Національного Датку, без їхнього бо зрозуміння ваги праці Українського Конгресового Комітету Америки, ми не змогли б увійти в Ювілейний 40-ий рік із тим матеріяльним вислідом, з яким входимо. Ми переконані, що всі ті громадяни і організації, які не встигли ще вплатити свого Національного Датку, зроблять це негайно.

Залишилося тільки два тижні часу до закінчення збірки Національного Датку за 1979 рік. Вирівняймо в тому часі свою вплату!

Плянували вбити філіппінського президента

Маніля, Філіппіни. Пресове агентство Ройтерса інформує, що філіппінські поліційні чинники розкрили змову групи людей, які хотіли, мовляв, вбити президента Філіппін Фердінанда Е. Маркоса, кількох міністрів і шефа армії. Ця група раніше перевела ряд бомбових замахів і підпалів в столиці країни.

Поліція заарештувала 15 осіб-змовників, включно з кількома видатними бизнесменами, яким влада закинула зв'язки з опозиційною групою, яка ніби має свою централю в З'єднаних Стейтах Америки і яка гостро виступає проти політики теперішнього президента Маркоса.

УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТВ'ЯЗНІ...

(Закінчення зі стор. 1)

усіма країнами та піднесення ваги України в прогресивному русі світової спільноти до все повнішого забезпечення духовних і матеріяльних потреб та віри в людину, як найвищу вартість на землі.

У результаті збройної інтервенції Москва нав'язала Україні договір від 30 грудня 1922 року про утворення т.зв. Союзу РСР і встановила різкий, жорстокий диктаторський режим за якого будь-яке волевиявлення народу стало неможливе і засадничий принцип міжнародного права — права розпоряджатися своєю волею для українців впродовж усього періоду російської влади не мав жодної чинности. Норми міжнародного права: статут ООН (ст. 1, 13, 55, 76) Декларація про надання незалежности колоніяльним народам і країнам, Заключний акт Гельсінкської наради (VIII розділ). Міжнародний пакт про громадські і політичні права (ст. 1) та інші звучать красиво. Одначе досі є лише ... над реальним становищем України, колоніяльне становище якої видно з таких фактів: українська нація не має своїх органів державної влади, вона позбавлена політичного суверенітету і т.зв. Верховна Рада України має як джерело влади не власну волю, а волю ЦК єдиної Росії, що є за межами України і не підпорядкований волі українського народу. Органи влади України — це окупаційна адміністрація, що втілює на території України колонізаторську політику Москви.

Як недержавна нація, Україна не визначає свій політичний розвиток і не провадить незалежної ні внутрішньої ні зовнішньої політики. Всупереч національних інтересів Україна включена до російської політичної системи з її імперіялістичними прагненнями до світового панування і супроти своєї волі, природними і людськими ресурсами, збільшує індустріяльну і військову потужність імперії і тим самим збільшує міжнародне напруження і загрозу нової світової війни, що може завдати нещасному народові ще більшого лиха ніж голод в 1933 році.

Україна не має своєї армії. Метрополія мобілізує нашу молодь до імперської амрії, спрямовує її абсолютну більшість далеко від рідного краю для зручнішої асиміляції та ідеологічної обробки в дусі своєї загарбницької ідеології.

Україна не має своєї зовнішньої політики. Жодна країна світу не вважає її за самостійну державу і тому не бачить потреби встановлювати дипломатичні взаємини на рівні посольств, а держави-члени ООН потурають московським імперіялістам, допустивши до ООН делегацію від України, що представляє окупаційну адміністрацію, а не український народ.

Україна не визначає своїх представників, яких всу... реч відданости українців ідеалу свободи вільної економічної діяльности і т.д. настановила Москва, яка нав'язала Україні жорстокі форми в галузі промислового і сільського господарського виробництва і сама здійснює деталізоване їх плянування і керівництво.

Український народ позбавлений права на розпорядження своїми природними багатствами і ресурсами.

Україна не має своєї фінансової системи й національної валюти.

Україна позбавлена можливости здійснювати зовнішню торгівлю.

Україна не визначає свій соціяльний розвиток через те, що Україна не розпоряджає своїми національними багатствами і не керує економікою на своїй території; життєвий рівень українського народу не відповідає ні розмірам національно-природних ресурсів, ні своїм трудовим зусиллям, ні уявленням про нормальний життєвий рівень нашої доби.

Україна не визначає свій культурний розвиток. Усі справи культури перебувають під безпосереднім керівництвом партії, під невсипущим наглядом її цензорів, що впродовж усього свого панування на нашій землі вперто й настирливо проводять політику асиміляції і заміни української культури своєю культурою. Всі вищі і середні спеціяльні учбові заклади русифіковані і тепер уже переводять на російську мову викладання у початкові і середні школи. Українську мову витіснили з економічного і наукового життя, з медицини, транспорту, торгівлі, спорту, кіно та інших сфер культурного і громадського життя.

Аби остаточно вбити національну свідомість і знищити джерела самої думки про окреме національне життя під сонцем, окупанти сховали історію наших дідів-прадідів від теперішніх живих поколінь і насильно намагаються свої ідеали й історичні цілі представити українському народові як його власні.

Для безконтрольного проведення геноциду російські колонізатори обгородили зовнішні кордони України колючим дротом і багнетами прикордонників, тримають українців у повній ізоляції від зовнішнього світу. У сучасну добу великого розвитку транспортних засобів і масового туризму, в Україні індивідуальний туризм і поїздки родичів з України і в Україну заборонені, а груповий туризм зведено до крайнього мінімуму. Українців позбавили права виїзду на ... постійне проживання до інших країн.

Мета руху — вихід України зі складу т.зв. СРСР і створення незалежної демократичної української держави.

Як спадкоємці і продовжувачі найбільшого історичного стремління нації — прагнення до незалежного державного життя — подаємо це клопотання для Генерального Секретаріяту ООН і просимо зареєструвати його, як офіційний документ Українського Національного Визвольного Руху задля перевірки Комісією теперішнього становища української нації з точки зору обґрунтованости змісту нашого клопотання просимо Генерального секретаря ООН вчинити все необхідне для реєстрації України як колонії російської імперії, що існує як т.зв. СРСР.

З огляду на антиколонізаторську спрямованість ООН та беручи до уваги деклярацію ООН 1960 року про надання колоніяльним народам і країнам незалежности, наполегливо просимо включити в порядок денний Генеральної Асамблеї 1979 року українське питання як невідкладну проблему.

Звертаємося до Генерального секретаряту ООН та урядів суверенних держав, учасників ООН, із закликом включити українське питання в порядок денний нарад наступної сесії Генеральної Асамблеї ООН та вжити всіх заходів для прискорення звільнення України від російської окупації.

За межами т.зв. СРСР Україна має велику діяспору з широкою мережою політичних організацій, що об'єднані у всесвітню централю — Світовий Конгрес Вільних Українців.

Задля успішної реалізації поставлених у цьому документі проблем, ми представники Українського Національного Визвольного Руху, що нижче підписались, уповноважнюємо президента СКВУ здійснювати весь комплекс дипломатичної та іншої праці, що виявиться необхідною для виходу України з т.зв. СРСР і створення самостійної української держави.

Підписали: **Сергій Бабич, Анатолій Берничук, Іван Гель, Іван Ільчук, Віталій Калиниченко, Левко Лук'яненко, Микола Матусевич, Мирослав Маринович, Василь Овсієнко, Зорян Попадюк, Василь Романюк, Петро Рубан, Микола Руденко, Олекса Тихий, Андрій Турик, Богдан Чуйко, Юрій Шухевич, Олесь Бердник".**

Держави НАТО...

(Закінчення зі стор. 1)

ра, а саме заступник державного секретаря для европейських справ Воррен М. Кристофер, взяв участь у засіданні НАТО та інформував европейських союзників про ситуацію в Афганістані й збільшення там кількости совєтського війська.

Пропозиція Паульса, згідно з опінією одного з дипломатів, який не бажав бути названий, викликала велике зацікавлення серед дипломатів, хоч, як пізніше стало відомим, пропозиція дещо заскочила західньонімецький уряд і самого канцлера Гельмута Шмідта, який заявив опісля кореспондентам, що західньонімецький уряд не обговорював можливостей бойкоту Олімпіяди в Москві, але справи, які були порушені на нарадах НАТО, будуть предметом нарад уряду в Бонні.

Політичні спостерігачі підкреслюють, що від певного часу між Бонном і Москвою існують дещо напружені політичні відносини, що позначилося також на виступі „Правди", органі ЦК КПСС, проти канцлера західньонімецького уряду Шмідта, що перед тим рідко траплялося.

В загальному, кажуть західні дипломати, представники держав НАТО домагалися реакції і дорадживали „не сидіти із зложеними руками" після того, як ССCP, зламавши міжнародні домовлення, окупував мусулманську країну Афганістан. На думку багатьох дипломатів, НАТО втратить довір'я, якщо не реагуватиме на совєтську інвазію в Афганістані. З острим осудом совєтської поведінки виступив на нарадах також генеральний секретар НАТО Йозеф А. Н. Лунс. Він підкреслив, що це перший випадок, що СССР послав великі військові з'єднання до країни, яка не належить до совєтського бльоку. Він закликав до солідарности і об'єднання, бо тільки у такій атмосфері є можливим прийняти одностайне рішення.

БОСОНІЖ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Церква ця діє сьогодні як римо-католицький костел, філія латинської парафії у Злоцькім.

У вівтарній частині, за іконостасом, влаштована музейна виставка старих церковних книг та інших цінних пам'яток. Серед них Євангелія з 1670 року, друкована у Львові, ікони з XVI і XVII століть. Всі оті цінноші лежать під опікою старої жінки-сторожихи, що впускає туди туристів за дрібною оплатою.

Нікому тут пожуритися нашими церковними скарбами, що від холоду, вологости й спеки присуджені на скору загибель.

На чию совість впаде той геноцид лемківських безцінних скарбів?

Околиці Щавника й Криниці — одна цілковита краса: гори не голі, не холодно-грізні, як скали Морського Ока, а теплі, привітні, зелені, заквітчані смерековими коврами, ялівцем, яличками й травою. Росте [illegible] папороть буйно та чомусь не цвіте вона лемкам у Свят-Іванську ніч, і не приносить їм щастя. Гірські потоки з водопадами несуть здорову прохолоду, співають-виспівують птахи, а Боже сонце з висот прещедро сипле свої ніжні благодаті, „та сипле тепер і не на нас, і не на лемків наших, що з давендавна добрі ту газдували, не давалиси біді легко під ноги шмарити".

„Пам'ятам добрі з дитинства тоті криниці і сяніцкі гори, як би то биво вчера. Пам'ятам тоті перуни, што били в високі гори, аж ся землиця трясла, аж ся дерева гнули..."

„І огні Купальскі пам'ятам на святого Івана і тоті лемківскі писанки, купани в [illegible] бібулці, як би то биво недавно. І летит за мнов сьпіванка, злоганят мі тота пісня, што ся схована за вугол старой, лемківской хижі:

Гори мої, гори
Гори зелененькі,
Такі ве сте красни,
Як мвади друженькі.

Гори мої, гори,
Горички, гороньки,
Летят ми за вами
По личках - свезоньки..."

жовтень, 1979 р.

Ділимося зРіднею і Друзями дуже болючою вісткою, яка надійшла до нас з України, що відійшла у Вічність, наша Найдорожча СЕСТРА І ШВАҐЕРКА

бл. п.

МАРІЯ зі ЩЕРБАНЮКІВ ЩУР

Залишила там же Чоловіка, двоє Дітей і троє Унуків.

Брат ЯРОСЛАВ з дружиною ІРИНОЮ

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
буде відправлена
в неділю, 13-го січня 1980 року, о год. 12-ій дня в церкві св. Юра в Ню Йорку.
Просимо про молитви.

МАЙНО УНС...

(Закінчення зі стор. 1)

ційно вже започаткувала головний касир пані Уляна Дячук.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО КАСИРА ПАНІ УЛЯНИ ДЯЧУК

Прибутки

Збірка вкладок в Америці 1979-го року не є задовільна. По кінець листопада зібрано суму $2,353,171 себто на $42,435 менше, чим в такому часі попереднього року.

Натомість у Канаді члени вплатили 1979-го року майже ті самі вкладки, що попереднього. Їх сума в 1979 році є $394,147, а рік раніше була $395,784.

По закінченні третього кварталу 1979-го року докладно перевірено вплати кожного Відділу з вплатами за попередній рік і у висновку можна ствердити, що на зменшення суми вкладок цього року складаються різні причини: деякі нові члени, приєднані перед минулою Конвенцією, вплатили вкладки тільки за півроку, чи дещо довше ще в 1978-му році, а опісля перестали платити і в 1979-му році їх суспендовано. В 1978 році, було кілька випадків, що члени заплатили всі вкладки наперед аж до часу дозріння грамоти. Таких наденодіваних вплат одержано на суму понад $12,000. Третьою важливою причиною зменшення суми вкладок є продаж дешевих грамот з нижчими вкладками, а молодше покоління більш склонне, як і їх батьки, чи діди, купувати забезпечення без зворотних вартостей, чи тільки з малим їх нагромадженням.

Черговим головним джерелом прибутків УНС є відсоток від інвестицій. Загально, відсотки від всіх родів наших інвестицій 1979-го року по кінець листопада принесли $2,534,976 себто на $233,441 більше, чим попереднього року. Не враховані тут ще відсотки від УНКорпорації Дому УНСоюзу, що їх одержано в грудні на суму $100,000, а дальших $128,750 будуть виплачені у першім кварталі 1980-го року.

Видатки

Головну частину наших видатків становлять виплати наших зобов'язань нашим членам, а дальше організаційні та адміністраційні кошти.

У звітовому часі виплати сум грошевих зворотів членам збільшилися на $2,500. Рік раніше виплачено $268,500, а 1979-го року $271,000. Посмертні виплати зросли на $4,000, і їх виплачено у висоті $707,383. Виплати вивінувальних грамот винесли суму $812,330, що є на $20,296 більше від суми виплаченої за вивінувальні грамоти попереднього року.

Усіх винагород організаторам і секретарям виплачено на суму $385,216, себто на $20,761 більше, як рік раніше. Найбільше зросли винагороди спеціяльних організаторів (на 228%), з $12,020 на $39,424, через затруднення двох осіб на повний час, пп. Данька і Волошина.

Платні працівників в Головній Канцелярії дали загальну суму $274,094, виказавши зріст на $23,863, себто на 9,53%.

Стан майна УНС з кінцем листопада 1979

З кінцем листопада 1979-го р. майно УНСоюзу досягнуло суму $44,000,000. Всіх прибутків за 11 місяців було $6,105,580, а видатків за цей самий час було на суму $5,147,448. Отже майно УНСоюзу за 11 місяців 1979-го року збільшилось на суму $958,132.

„Свобода": Всі прибутки „Свободи" до листопада 1979 р. виносили загальну суму $638,769. Прибутки за такий самий час попереднього року виносили суму $575,196, тобто на $64,573 менші, як 1979-го року. УНСоюз в 1979-му році виплатив за членів $64,500 більше, як попереднього року, а решту прибутків одержано з продажу „Свободи" для не-членів, за оголошення, з продажу книжок і т. п.

У видатках виказано за 11 місяців 1979-го року загальну суму $640,419, що є на $65,221 більше, чим в такому самому часі 1978-го року. Заробітних платень виплачено на суму $295,946, що є на $29,086 або 11% більше, чим рік раніше. Тільки за поштові оплати вже виплачено понад $142,000, на $43,665 або 44.4% більше від попереднього року. Спеціяльні кореспонденти коштували $12,130, що є на $2,415 або 25% більше. Річ ясна, що зі зростом платень виплачено більше за податки і так кожне конто по черзі виказує великий зріст, за виїмком видатків на поправки (бо маємо нові машини) та на закуп книжок до книгарні.

Союзівка виказала за 11 місяців 1979-го року прибутків на суму $477,367, що є на 13,122 більше, чим в попереднім році. З винайму кімнат було вплывів у висоті $251,020, що виказує зріст на $17,323. Зменшилися знову прибутки з продажу напитків на $5,500 та з ресгавраційного підприємства на $17,000, (це за бенкети і весілля). Значно зросли оплати за курси тенісові і танців, що вказує на їх популярність. Оплати за Курси Українознавства також збільшилися.

Видатки Союзівки за 11 місяців 1979-го року виносили суму $503,033. В порівнянні з попереднім роком, видатки зросли на $79,543, або на 12%, коли не враховувати виплати на капітальний ремонт і закуп нового устаткування, які виносили в 1979-му році поважну суму $50,000.

Фінансовий стан УНКорпорації Дому УНСоюзу: За одинадцять місяців 1979-го року вплинуло чиншів на суму $1,501,812. Ці чинші, враз з іншими прибутками, як відсотками, комісовим і т. п., дали суму $1,527,683, що є на $94,732 більше, чим попереднього року.

Сума всіх видатків за звітовий час виносила $1,059,376.81. Не включено тут ще відсотків від позички УНСоюзу. Частину належних відсотків у висоті $100,000 заплачено вже в грудні 1979 р., а решту Корпорація заплатить уже в новому 1980-му році. У порівнянні з попереднім роком у видатках завважується менші виплати в сумі $37,000 на опал і охолодження. Попереднього року опал і охолоджування коштували $209,601, а в 1979-му році $172,614.

Збільшилися кошти оголошень, які вже винесли $14,172. Оплати за ужиття води винесли $8,305, себто на 67% більше, що віддзеркалює тепер дійсну кількість ужитої води. Попередніми роками ми оплачували тільки за приблизну кількість ужитої води.

На підставі сьогоднішніх умов винайму поверхів, в році 1980 ми повинні дістати чиншів у висоті $1,732,011.

Боргові зобов'язання

На сьогоднішній день позички від членів виносять суму $4,095,000, за які ці члени одержать 568 боргових зобов'язань. За минулих два місяці сплачено 304 боргових зобов'язань на суму $2,481,900, одержано 11 нових позичок, на суму $70,000. Банкова позичка залишилася в сумі $1,315,000.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО СЕКРЕТАРЯ ВОЛОДИМИРА СОХАНА

З кінцем листопада 1979-го року нараховував УНСоюз усіх разом 86,023 членів. У цьому загальному числі членів, тобто членів активних, на виплаченому забезпеченні і на безплатному продовженні, було 21,931 членів деп. молоді, 57,249 дорослих та 6,843 членів, забезпечених акцидентовими грамотами. Самих активних членів було в УНСоюзі з кінцем листопада 1979-го року 65,125. За одинадцять місяців 1979-го року зменшилось число активних членів УНСоюзу на 1,504 членів, а така ж втрата в загальному числі членів виносила 1,052 члени. Беручи до уваги сподівані здобутки і втрати членства в грудні, можна передбачити, що УНСоюз закінчить 1979-ий рік із загальним станом членства нижче 86,000.

Секретарі та організатори приєднали до УНСоюзу за одинадцять місяців 1979-го року 2,293 членів, а вже в грудні, до дня цього засідання, наспіло до Головної Канцелярії 230 аплікацій нових членів. — надія, що це число нових членів за грудень перевищить три сотні і тоді УНСоюз закінчить цей 1979-ий рік здобутком понад 2,600 нових членів. Числа нових членів у 1979-му році є меншими навіть у порівнянні з такими числами інших післяконвенційних років. Але також меншими від попередніх років були в 1979-му році втрати членів внаслідок суспендувань та виплат грошових зворотів. Числа померлих членів були в 1979-му році дещо більши як у попередньому році, а числа дозрілих вивінувальних грамот та грамот, за які закінчено платність вкладок, були менші, як у попередніх роках. Порівняння здобутків нових членів 1979-го року з такими здобутками за останніх 40 років вказують на економічну кризу, що її переживала вже Америка в тридцятих і на початку сорокових років. Можна сподіватися, що 1980-ий рік, як рік виборів президента Америки, буде кращим для економіки країни і для росту членства нашого УНСоюзу.

У звітовому часі перевели ми ряд нарад з нашим актуарієм у справах ревізії ставок дивіденди, впровадження нових кляс забезпечення та перевірки всіх наших теперішніх забезпечевих грамот. Справу пропонованих змін — підвищення ставок дивіденди точніше зреферує наш головний касир пані Уляна Дячук. Нові кляси забезпечення, про які ведемо переговори з актуарієм, це грамоти пенсійного забезпечення ня та термінового із зменшувальною сумою забезпечення на час 15, 20 і 25 років. У нашому пляні на довшу мету говоримо про перегляд усіх наших грамот забезпечення з метою обнизити вкладки і зворотні вартості та перевести основну ревізію дивіденд і організаторських винагород, щоб так пристосувати наші грамоти забезпечення до нових потреб нашого членства і до напрямків у життєвому забезпеченні на ринках ЗСА та Канади.

В жовтні ми розіслали пригадки всім Відділам, які ще не прислали нам списків своїх урядів на 1979-ий рік, а вже з місячними виказами і рахунками на грудень ми вислали всім Відділам нові друки на списки їхніх урядовців, що їх мали б обрати Відділи на своїх річних зборах на 1980-ий рік.

За нових членів ми вже виплачуємо винагороду у висоті $13.00 за кожну тисячу забезпечення, згідно з резолюцією Головного Уряду та з рішенням Головного Екзекутивного Комітету, щоб така підвищена винагорода була виплачувана від 1-го січня 1979-го року, тобто за всіх нових членів 1979-го року.

Я стараюся допомагати секретарям у приєднуванні нових членів та в поновному забезпечуванні членів. Такі аплікації на нові грамоти не записую на себе, тільки передаю їх секретарям Відділів, бо вважаю своїм обов'язком всіми силами допомагати секретарям в їхній праці, а не змагатися з ними за нових членів. В моїй організаційній праці я присвячую багато уваги листуванню з кандидатами на членів та з членами, яким пропоную нові грамоти. Висилаю спеціяльні листи про виплачені грамоти з пропозиціями членам поновно забезпечитися як також листи з повідомленнями про дати вигаснення важности термінових та акцидентових грамот і з пропозиціями та порадами, як знову забезпечити цих членів. Стараючись допомагати і радити секретарям та організаторам в їхній праці, веду широке листування з ними. Також займаюся поміщуванням знімок дітей — нових членів УНСоюзу, що є теж часто допоміжним у приєднуванні нових членів. Обслуга понад 450 секретарів Відділів та служба членам вимагає багато праці та уваги.

Недавно наздогнав я спізнення з протоколами, так що всі протоколи засідань Головного Уряду і Головного Екзекутивного Комітету вже готові, а ці останні будуть вкоротці опубліковані в „Свободі".

ЗВІТ ГОЛОВНОГО ОРГАНІЗАТОРА ВАСИЛЯ ОРІХОВСЬКОГО

У звітовому часі відбуто організаційні збори в Округах: Монтреаль, Торонто, Ніягара, Шамокін, Бостон, Балтимор, Боффало, Трой, Нюарк, Перт Амбой та Джерзі Сиґі.

Імпрези з нагоди 85-ліття УНСоюзу відбуто в Ню Йорку, де відзначено довголітніх союзовців, та в стейті Ню Джерзі і тут вшановано заслужених союзових діячів.

Відносно організаційних здобутків, то по кінець листопада 1979 р. приєднано до УНСоюзу 2,293 нових членів, яких забезпечено на суму $6,492,000. Найкращі організаційні успіхи має стейт Пенсильвенія, що нараховує 106 Відділів. Вони приєднали 737 нових членів і забезпечили їх на суму $1,803,000. Цим тереном опікується старший обласний організатор Степан Гавриш. Пересічна сума забезпечення виносить $1,969.00. Дальшими під організаційними здобутками є Округи стейтів Іллиной, Мічіген та Огайо, 84 Відділи яких приєднали 435 нових членів і забезпечили їх на суму $1,299,000. Пересічна сума забезпечення виносить $2,521.00. На третьому місці є стейт Ню Йорк, який нараховує 74 Відділи, які приєднали 371 нових членів забезпечивши їх на суму $729,000. Пересічна сума забезпечення в цих Округах виносить $1,658.00.

Округи Канади нараховують 61 Відділів. Вони приєднали 301 нових членів і забезпечили їх на суму $1,154,500. Пересічна сума забезпечення виносить $3,578.00.

Стейт Ню Джерзі має 52 Відділи, які приєднали 262 нових членів і забезпечили їх на суму $1,106,000 і пересічна сума забезпечення виносить в цьому стейті $3,580 00.

Округи Нової Англії нараховують 30 Відділів, які приєднали 96 нових членів та забезпечили їх на суму $185,000. Пересічна сума забезпечення виносить $1,758.00.

Округи західніх стейтів мають 17 Відділів. Вони преєднали 28 нових членів, забезпечивши їх на суму $75,000. Пересічна сума забезпечення виносить $1,750.00.

Необ'єднані в ніяких Округах Відділи, яких є 22, приєднали 23 нові члени та забезпечили їх на суму $40,500. Пересічна сума забезпечення виносить $1,760.00.

Подані повище суми пересічного забезпечення не враховують акцидентового забезпечення.

Акцидентовим забезпеченням забезпечено в цьому часі 355 членів на суму $1,775,000.

Пересічна сума забезпечення всіх приєднаних нових членів виносить $2,831.22. Організаційні квоти виконали вже такі Округи: Шамокін на 102% — головою Округи є Тимко Бутрей Скрентон виконав квоту на 100% — головою є Микола Мартинюк, а теж Округа Вілкс Бери, де головою є Роман Дяків. На 75% виконали квоту: Філядельфія, Алентавн, Перт Амбой і Монтреаль. Обласні організатори: Теодозій Волошин приєднав 104 нові члени, забезпечивши їх сумою $205,000 життьового забезпечення і $145,000 акцидентового.

Степан Гавриш приєднав 81 нових членів і забезпечив їх сумою $37,000 життьового забезпечення, $170,000 акцидентового забезпечення $15,000 льотерійного забезпечення. До 28-го грудня приєднано в цьому місяці 230 нових членів.

ЗВІТИ ЗАСТУПНИКІВ ГОЛ. ПРЕДСІДНИКА ПАНІ М. ДУШНИК І Д-РА М. КУРОПАСЯ

Заступники головного предсідника пані Марія Душник і д-р Мирон Куропась які не є затруднені в Головній Канцелярії, звітували коротко про свої організаційні зусилля та репрезентацію.

Пані Марія Душник сподівається, що до кінця 1979-го року її організаційні здобутки переступлять десятку нових членів, хоча організаційні заходи, зокрема серед професіоналістів, натрапляють тепер на більші трудноші, як в минулому. Звітодавець взяла участь у бенкеті з нагоди 85-річчя УНС в Ню Йорку та репрезентувала УНС на бенкеті в честь проф. Л. Добрянського з нагоди 30-ліття його головства в УККА.

Д-р Мирон Куропась, крім контактів з відділовими урядовцями, виступав на запрошення професіоналістів — у Торонто, мав виступ у Лігайтоні, був активний в американському виховному та політичному житті.

ЗВІТ ГОЛ. ПРЕДСІДНИКА Д-РА ІВАНА О. ФЛИСА

Головний предсідник д-р Іван Флис, ствердивши, що фінансовий, членський та організаційний стан і розвиток з'ясували в своїх звітах керівники цих ділянок - головний касир пані Уляна Дячук, головний секретар Володимир Сохан і головний організатор Василь Оріховський, поінформував коротко про стан винайму приміщень в Українській Будівлі УНС та передбачувані деякі дальші зміни в цій ділянці, з'ясував ряд залеглих і біжучих видавничих і культурних справ та закінчив свій звіт згадкою про свої численні репрезентаційні виступи. Окремо звітодавець згадав про відхід з кінцем 1979-го року заангажованого в березні того року керівника продажу забезпечення Василя Данька, праця якого не дала сподіваних результатів.

ДЕБАТИ, ПРИЙНЯТТЯ ЗВІТІВ ТА ЗАКІНЧЕННЯ НАРАД

Дебати над звітами головних екзекутивних урядовців зосереджувались головно над методами і засобами запропонованої голов ним організатором, Василем Оріховським членської кампанії в новому 1980-му році, яка передбачає зорганізування бодай 4,000 нових членів. Окрему увагу віддано справі відновленої Головним Урядом на річних нарадах в травні 1979 р. Культурної Комісії, яка у схваленій формі не є спроможна виконувати свої завдання, уже хочби тому, що схвалена Головним Урядом постанова передбачає наради цієї Комісії тільки під час приявности в Головній канцелярії Контрольної Комісії на перевірці стану і діловодства УНС. Вирішено, щоб тимчасово наглі культурні справи полагоджували затруднені в Головній Канцелярії екзекутивні урядовці та щоб Головний Екзекутивний Комітет приготовив і запропонував Головному Урядові під час чергових річних нарад такий склад і таке оформлення Культурної Комісії, які відповідали б потребам і можливостям УНСоюзу та громади.

В дальшому рішено, що чергові річні наради Головного Уряду відбудуться на Союзівці в тижні від 11-го травня 1980.

Після дебат над кожним із звітів, усі звіти були прийняті до відома, нові інвестиції були схвалені негайно після того, як про них поінформувала головний касир, а після обговорення та вирішення ряду інших актуальних справ головний предсідник д-р Іван О. Флис закрив ці кінцеворічні наради Головного Екзекутивного Комітету, бажаючи усім, УНСоюзові та його проводові і членству, щасливого Нового Року.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Справа українського Навчально-Культурного Центру у Філядельфії

Філядельфія (І. Сокільний). — Наша громада мала принаймні тричі нагоду придбати репрезентативний Народний Дім у Філядельфії. На початку 50-их років було багато об'єктів але ми не могли спромогтись на потрібні фонди.

Сьогодні знову у нас золота нагода. Можна купити відповідний об'єкт, порівняльно новий і модерний із 24-ма великими шкільними залями авдиторією та прекрасною площею (сім акрів!), тобто Ебінгтонську школу в безпосередній близькості до існуючих українських установ на Факс Чейсі. А що найважливіше ціна цього об'єкту — 350,000 дол., направду дуже приступна.

Представники українських товариств заінтересувались цим будинком і 8-го грудня м. р. понад 20 представників місцевих товариств оглянули Ебінгтонську школу, а 15-го грудня відбулась перша нарада товариств в справі її закупівлі. Присутні на цій нараді заслухали інформацій пані Р. Саляк, д-ра І. Скальчука, мгра Л. Кіндрачука та інж. Ю. Телепка. Цей об'єкт підшукала пані Р. Саляк з п. Я. Телепко. Голова Відділу УККА д-р П. Стерчо обіцяв для Ініціятивного Комітету не тільки моральну підтримку, але теж і патронат Відділу УККА. Цього ж дня нарада покликала до життя Ініціятивний комітет під головуванням д-ра О. Черника.

Дня 22-го грудня відбулась друга нарада представників товариств, які на протязі одного тижня зуміли відбути наради управ своїх товариств.

На цій нараді в справі закупівлі заявились такі товариства: „Рідна Школа", СУМ-А і НУШ („Наша Українська Школа"), Т-во Українських Інженерів, ООЧСУ — Віддія Кредитова Кооператива „Самопоміч", Пласт — Прият Українська Щадниця, Т-во Українських Лікарів, УСО „Тризуб", ОМУС, а ОДУМ та Школа при церкві Св. Покрови займуть становище після нарад у своїх товариствах. Багато уваги в дискусії присвячено справі правного оформлення Дому. Це повинен бути: Українсько-Американський Навчальний Культурний Центр або Інститут. Переважала думка, що такий центр, це повинна бути корпорація під патронатом та в тісному пов'язанні із нашою репрезентативною установою — Відділом УККА у Філядельфії. Інші концепції, щоби це була спілка товариств або, щоби це була самостійна і незалежна корпорація — мали менше прихильників. Уже враховані вище організації дають запоруку в тому, що закупівля навчально-культурного центру повинна стати дійсністю. В найкоротшому часі треба сподіватись, що й інші товариства приєднаються до закупівлі цього об'єкту.

На цій нараді доповнено склад Ініціятивного комітету закупівлі Дому членами Комітету Студій закупівлі Дому при Відділі УККА, а саме: д-ра І. Скальчук, д-р Б. Сілецький, д-р П. Клюк, Я. Куліш, інж. М. Нич, І. Скіра, В. Повзанюк та П. Ґенгало.

На цій же нараді також вибрано Президію Ініціятивного комітету закупівлі Дому в такому складі: д-р О. Черник — голова, д-р І. Скальчук — містоголова, Н. Павлюк — секретар, мгр Я. Кіндрачук — скарбник та 8 членів Президії: мгр І. Шуст, Б. Лужецький, М. Ковальчин, інж. І. Куземський, д-р Б. Сілецький, Б. Тодорів, пані Р. Салик, інж. П. Гурський.

Засідання-нараду Президії назначено було на 7-го грудня м. р., а громадська нарада в справі закупівлі Дому відбудеться у п'ятницю, 4-го січня ц. р. в залі УСО „Тризуб" в 7-ій год. вечора.

Президія Ініціятивного комітету цієї закупівлі запрошує на цю нараду не лише представників товариств, але теж усіх громадян, яким придбання такого дому, зокрема на потреби молоді, шкільно-виховні в першу чергу та на культурні і розвагові потреби молоді і громади, лежить на серці.

Президія Ініціятивного комітету вже відкрила конта: в Українській Щадниці, кредитовій кооперативі „Самопоміч". На ці конта вже можна вплачувати пожертви і датки на закупівлю Українського Навчального і Культурного Центру у Філядельфії".

Ініціятивний комітет повинен скласти оферту на закупівлю цього об'єкту уже на 25-го січня 1980 року разом із 10-відсотковою сумою від ціни продажі школи. Місяць після прийняття оферти повинен бути заключений контракт.

Перед Ініціятивним комітетом багато роботи, а перед українською громадою - велика відповідальність, щоб не прогайнувати цієї прекрасної нагоди. Ініціятивний комітет є твердо переконаний, що українська громада допоможе йому виконати таке важливе і тяжке завдання і забезпечить належний фонд на закупівлю Українського Навчально - Культурного Центру в сумі принаймні 500,000 дол. на протязі 2-3 місяців.

Концерти Любо Мацюка в Европі

Лондон. — Відомий український артист-співак Любо Мацюк виїхав до Европи, щоби там співати для українських громад різних країн. Його заплановане турне охоплюватиме Англію, Бельгію, Францію, Німеччину та Польщу. Можливо, що і Відень буде також включений у мистецьке турне співака.

У Польщі заплановано спільні виступи зі славним в Европі чоловічим хором „Журавлі" під мистецьким керівництвом композитора Ярослава Полянського. В спільних концертах в Польщі рівнож співатимуть відомі там українські співаки, а саме: Марія Щуцька сопрано, солістка опери в Лодзі, та Володимир Денисенко бас, провідний соліст опери у Варшаві.